

MUSIKK

Tips oss: musikk@nordlys.no

OBS! OBS! OBS!

Som dere kanskje har registrert er musikksidene nå gått inni i sommermodus, og er dermed redusert med én side. Ææææh! Kriiiiiise! Nei da! Det er aldri krise her i gården. Det er dermed ingen som helst

slags grunn til panikk, for de er selvsagt tilbake i sin opprinnelige form igjen i slutten av august, nærmere bestemt i uke 34, med masse fjonge anmeldelser og – ikke minst– nye fjes til spalten «I spilleren».

Protest på nå

Når Karlsøy Prestegaard gir ut ny musikk for første gang på 15 år, er det med en nordnorsk versjon av en av historiens mest klassiske protestsanger.

Tekst: Danny J. Pellicer
danny.pellicer@nordlys.no

– Rykende fersk! Ferdig i dag! En storfornøyd Stein Ellysef Olsen skrur bilstereo på maks, og tar det nærmest for gitt at dette må være mat for Nordlys; en vaskeekte nordnorsk versjon av Country Joe McDonalds klassiske *Fixin'-to-Die Rag*. Det bitende ironiske angrepet på USAs Vietnam-krig fikk Woodstock til å koke i 1969.

Tilpasset 2009

Karlsøy Prestegaards versjon er tilpasset 2009:

1-2-3 ka e det vi kjempe for/spør du mæ så gir æ faen i folk i Afghanistan/5-6-7 livet er ingen hellig kul/det er ingen tid å undres i visshet om at noen må svi...

– Nåtidens Vietnam er Afgha-

nistan, og dette er en protest mot Norges krigføring i Afghanistan og norsk våpenindustri. Er du i krig, bør du håpe på å bli skutt av norske våpen. Da dør du med en gang, sier Olsen.

Sigbjørn Nedland spurte

Bakgrunnen for at Karlsøy Prestegaard igjen er klar for platemarkedet er samleskiva *Fight Apathy* som gis ut i anledning 10 års jubileet til Protestfestivalen i Kristiansand.

– I fjor stemte norske musikkjournalister over tidenes beste protestsanger, og det er den lista som danner utgangspunktet for *Fight Apathy*, sier prosjektleder Sigbjørn Nedland til Nordlys.

Skiva er klar for salg i begynnelsen av september.

Flere godbiter

I tillegg til en rekke norske artister, stiller også Kris Kristofferson (*Don't Let The Bastards (Get You Down)*) og Barry McGuire med en ny versjon av sin egen *Eve of Destruction*.

– Flere av artistene på plata har spilt eller skal spille på Karlsøyfestivalen, sier Stein Olsen.

Låta som har fått navnet ISAF Rag skal selvfølgelig spilles live på lørdag under Karlsøyfestivalen.

NY LÅT: Ny musikk på plate fra Karlsøy Prestegaard siden filmmusikken til Karlsøya – mellom geiter, rock & Muhammed fra

KLASSIKER: Country Joe McDonalds bitende ironiske angrep på USAs Vietnam-krig fikk Woodstock til å koke i 1969.

CD

LIGHTNING DUST
«INFINITE LIGHT»
(JagJaguwar/TUBA)

Sexy, sakral vellyd

Snakker om overraskelse! Lightning Dust er en canadisk duo bestående av kjæresteparet Joshua Wells og Amber Webber, begge to mest kjent for sine bidrag i det genrespengende orkesteret

Dusts selvtitulerte debut i 2007 var tidvis rotete og låtsvakt, selv om det hadde sine øyeblikk.

Nå er de her med et helstøpt album som på sitt beste er så vakert, så storslått og så dirrende sexy at det er til å miste pusten av. En klok mann har tidligere

sammenlignet Amer Webbers stemme med ei blanding av Mazzy Stars Hope Sandoval og den salige kultkvinnen Sandy Denny, men her tar hun det enda lenger. Hun synger så sexy og forførende at det nesten er vondt å høre på. Hennes smått vibrerende frase-ringer kan få det til å rundt for noen hver, og når de i tillegg har fått skikkelig dreis på låtskrivingen er det bare å legge seg flat, ta imot og nyte hele skiva i langdrag. Uimotståelige arrangementer med beskjeden synth, flotte stry-

kere (fiolin og cello), sparsommelig perkusjon og trollbindene piano setter prikken over i-en. Coverversjonen av walisiske Budgies 35 år gamle *Wondering What Everyone Knows* må dessuten være årets suverent vakreste innspilling.

– Og når Joshua Wells en sjelden gang slipper til med barytonvokalen sin, går assosiasjonene til andre kjente par som Cave/Harvey, Nancy/Lee og Handsome Family.

Undertegnede har til det kjeds-

ommelige kritisert artister for å mangle evnen til å kappe skivene sine ned. Det gis i dag ut altfor mange plater der artistene ikke klarer å begrense seg, mye på grunn av CD-formatets muligheter til å inkludere opptil 80 minutter innspilt materiale. Dét er ikke ofte at fungerer. For Lightning Dusts del er problemet nesten i motsatt ende av skalaen. Skiva tikker inn på sympatiske 35 minutter, og det føles pinadø for kort. Skjønt, det er jo bare å sette den på fra begynnelsen av, så

Limp Bizkit lager nytt album

Limp Bizkit skal i studio for å spille inn nytt album innen et par uker. Det sier frontmann Fred Durst til musikkblekka NME. Det vil i så fall bli deres første album på fire år, etter at «The Unquestionable Truth (Part 1)» kom ut i 2005. – Vi skal inn i studio om et par uker for å spille inn vårt nye

album. Vi føler oss veldig selvsikre, forklarer Durst.

– Låtsnekingen skjer på alle mulige måter. Vi har holdt på å lage sanger gjennom den siste turneen, og noen ganger skjer det spontant mens det andre ganger er like vanskelig som å legge en tyrannosaurus i bakken,

la gitarist Wes Borland til.

Bandet mener mesteparten av albumet vil bli gjort i studio.

– Vi har massevis av ideer. En slags masse av ferdige sanger som vi alle har laget i hjemme. Men mesteparten av plata vil nok bli skrevet når vi alle sammen oppholder oss i samme rom.

rdnorsk

1994. Den nye låta ISAF Rag skal selvfølgelig spilles live på lørdag under Karlsøyfestivalen på lørdag.

dette er egentlig bare for pirk og sutring å regne.

Man kan sannelig begynne å lure på hva de har i kaffen sin, disse abnormt kreative og masseproduserende canadierne. Black Mountain ga i fjor ut et av de sterkeste album som er sluppet på flere år, og tidligere i år ga bandmedlemmet Jeremy Schmidt ut ei finfin plate med sitt sideprosjektband Pink Mountaintops. Og nå kommer altså Webber inn fra høyre og viser at hun heller slettes ikke skal kimses med.

Og dette er dessuten utrolig lett tilgjengelig. Det er ikke rar, streng, vanskelig tilgjengelig og kunstnerisk musikk du trenger 14 gjennomlyttinger av før du catcher poenget. Men etter 14 runder trenger du pause. For å hive etter pusten, kjøle deg ned og forberede deg på nye runder med noe av det mest majestetiske, storslagne og euforiske jeg har hørt på lang tid. Ja, jeg får ikke skiva ut av spilleren; et mildt sagt herlig luksusproblem. En næææget sterk femmer, dette.

MESTERHJERNER: Canadisk duo med årets mest sexy utgivelse.

CD

ACUÑA/HOFF/MATHISEN: Jungle City (Ales-sa/Musikklosen). 64,16 min.

Musikken på denne cd-en ble spilt inn i Østerrike, men det var i Tromsø at det hele begynte. I mars 2007 deltok de tre musikerne her, pianisten Jan Gunnar Hoff fra Bodø, bassist Per Mathisen fra Sandefjord, og trommeslageren Alex Acuña fra Peru, på en latinsk musikkfestival i Tromsø. Tilfeldighetene førte dem i sammen, og det tok bare noen minutters samspill før Acuña hoppet opp på stolen og fastslo at dette bare måtte være en begynnelse.

Senere har det blitt mye turnering og klubbspilling sammen, og i sommer har de gjennomført en rask festivalturne i USA. Bodøværinger har sjansen til å høre dem i et utvidet program i kveld på årets Nordland Music Festival, før de legger ut på en stor Europaturne der de skal presentere musikken på denne cd-en.

Acuña er ingen smågutt i jazzsammenheng. Han spilte i flere år med Weather Report og har dessuten vært gjest på utallige plater med en rekke av jazzens berømteter, i til-

legg til at han også har vært etterspurt til konserter med popidoler som Elvis Presley og Diana Ross. Han har en fantastisk teknikk og en evne til omstilling som gjør ham hjemmehøyt kompetent pianotrio i tradisjonell stil, og fusion musikk med høy elektrisk ladning og energi. i sterke scener. Etter hvert oppstår det en spenning som ikke ligger tilbake fra Zawinul-syndikatet.

Musikken her spenner over et stort register. Den omfatter både rent akustisk og myk musikk med en høyst kompetent pianotrio i tradisjonell stil, og fusion musikk med høy elektrisk ladning og energi. i sterke scener. Etter hvert oppstår det en spenning som ikke ligger tilbake fra Zawinul-syndikatet.

Hoff og Mathisen har skrevet fem hver av komposisjonene, mens den 11. består i et Hoff-arrangement på en tradisjonell norsk salme.

Musikken har høy underholdningsverdi hele veien. De tre har etablert et imponerende samspill, og musikken swinger og bølgger når de trør til i kollektiv feststemning, aller mest når de er på sitt mest groovy og intense.

CD

ANDRE CECCARELLI: Sweet People (Cam-Jazz/Musikklosen). 54,52 min.

Den franske trommeslageren Andre Ceccarelli er en av mange europeiske – ikke minst norske – jazzmusikere som har fått en god start på sin karriere som akkompagnatør til mer eller mindre tilfeldige omreisende amerikanske solister på europeisk rundfart.

Vokalisten DeeDee Bridgewater var en av dem som ga ham utvidede fullmakter i den lange perioden hun bodde i Paris. Ceccarelli deltok på sju av hennes cd-er fra denne tiden.

Allerede for 30 år siden laget Ceccarelli sin første plate. Siden har det blitt ti til, før «Sweet People» der han leder en bassløs trio. Hans to partnere, saksofonisten Sylvain Beuf og tangentspilleren Julian Oliver Mazza-

riello er for nykommere å regne i det internasjonale stjernegalleriet, selv om Beuf har vært aktiv i det franske jazzlivet i mange år.

På sin vanlige konsentrerte måte utnytter Ceccarelli mulighetene som ligger til å ta seg friheter i den litt uvanlige instrumenteringen. De gjennomgår et sett med nye komposisjoner, hvorav de fleste er skrevet av gruppens medlemmer.

Musikken viser frem tre musikere som er på bølgelengde og som spiller med skikkelig spirit i gammeldag bopstil, men som også kan trappe ned på temperamentet og vise følsomhet i roligere tempo.

CD

TOM HARRELL: Prana Dance (HighNote/Musikklosen). 56,26 min.

Den amerikanske trompetisten Tom Harrell sliter fortsatt med psykiatriske problemer, men det vises ikke på den musikken han presenterer. Nå er han 63 år og musikken på «Prana Dance» viser at han fortsatt utvikler seg som en original komponist og en sikker og velspillende musiker som slett ikke virker plaget av sin schizofreni.

Han virker hundre prosent konsentrert om musikken. Tidligere har han briljert på plater med storband og med strykere, men her er han tilbake som leder av en tradisjonelt sammensatt kvintett. Han imponerer med avslappede og logisk oppbygde soli, vekselvis på trompet og flygelhorn.

Han har skrevet alle de åtte komposisjonene som han har gitt navn som røper relevans til indiske røtter, noe som det ikke er umiddelbart å gjenfinne i musikken.

Flere av komposisjonene til Harrell er av den melodiose sorten som en godt kan tenke seg at det skrives tekster til.

Han operer ofte i uvanlige taktarter, med utfordrende rytmikk og harmoniske idéer som tenner en gnist hos ham og hans kompetente makker, saksofonisten Wayne Escoffery.

Særlig når han bruker flygelhornet briljerer Harrell med sin tørre tone. Den kommer særlig til sin rett i «Sequenza» og «Ride», en melodi som er typisk; her finnes ikke en eneste overflødig tone.

Escoffery opptrer med litt mer ungdommelig temperament, de to solistenes forskjellige lynne frister en til å dra sammenligninger med Miles Davis og John Coltrane i deres samspill dager.